



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobkyně: **R. B.**

zastoupená advokátkou Mgr. Soňou Hrubou
sídlem Purkyňova 648/125, 612 00 Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2025, č. j. KUPA-6095/2025-3,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubice, odboru správních agend, oddělení přestupků, č.j. OSA/P-642/24-D/32, ze dne 9. 1. 2025, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se žalobkyně dopustila přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a to tím, že se dne 10. 4. 2024 v čase okolo 12:01 hodin v Pardubicích, na křižovatce ulic Bělehradská, Studentská, ve směru jízdy z ulice Hradecká jako řidička osobního motorového vozidla tovární značky Volvo, registrační značky XXX, neřídila červeným světelným signálem „Stůj“, když nezastavila vozidlo a pokračovala v jízdě uvedenou křižovatkou daných ulic. Za tento uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 9.000 Kč.

2. Žalobkyně považuje předmětná správní rozhodnutí za nezákonná, což dále rozvádí v několika explicitně vymezených žalobních bodech. Vedle toho žalobkyně uvádí, že byla v předchozím správním řízení zkrácena na svých právech. Nejprve žalobkyně rozvádí, že neměla být dostatečně a řádně vypořádána námitka podjatosti. Druhý žalobní bod se týká toho, že správní orgán měl pochybit, když neprovedl výsledek ani jednoho z policistů při ústním jednání. Žalobkyně dále uvedla, že jí bylo odepřeno právo na spravedlivý proces, a to konkrétně právo být slyšena a přítomna u jednání správního orgánu, které by vedla nepodjatá úřední osoba. Za poslední žalobní bod je označen materiální aspekt přestupku, tj. že nemělo dojít k naplnění materiálního znaku přestupku.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že setrvává na svém názoru, proto se odkazuje na žalované rozhodnutí, když v daném případě nebylo možné postupovat a rozhodnout jinak, než jak bylo postupováno a rozhodnuto. Žalovaný má tak za to, že samotný přestupek byl spolehlivě zjištěn a dostatečně prokázán, proto navrhnul, aby soud žalobu zamítl.
4. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
5. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.
6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně

(za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 06. 06. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitek, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
9. Předně třeba konstatovat, že krajský soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, což je projevem dispoziční zásady, která ovládá soudní přezkum ve správním soudnictví. V mezích žalobních bodů pak žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Obsah a kvalita žaloby tak předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, proto soudní přezkum ve správním soudnictví není nástrojem všeobecné kontroly činnosti veřejné správy, ale toliko incidenční. Inter alia platí, že nevymezí-li žalobce srozumitelně a jednoznačně konkrétní skutkové či právní důvody tvrzené nezákonnosti či procesní vady, tak soudní moc není povinna za něj takovou argumentaci dotvářet či precizovat (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, bod 13; nebo rozsudek RS NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
10. Předmětná žaloba vykazuje rysy abstraktnosti, když dochází jen k obecné polemice a opakování obdobných námitek. Vedle toho si soud ověřil, že mnohé námitky byly už vneseny v rámci opravného prostředku (odvolání), přičemž soudní přezkum nemá sloužit jako další "třetí" instance, proto není v zásadě možné vystavět žalobní důvody na důvodech odvolacích. Abstraktnost žalobních bodů krajský soud spatřuje v tom, že nejsou dostatečně individualizovány na konkrétní skutkové okolnosti daného případu, když jen osamoceně stojí s obecnými odkazy na dostupnou judikaturu.

11. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
12. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. V inkriminovaný den 10. 04. 2024 byl v čase okolo 12:01 hodin na výše uvedené křižovatce v Pardubicích zaznamenán přestupek spočívající v nerespektování červeného světleného znamení „Stůj“, laicky řečeno „jízda na červenou“, kterého se měla dopustit žalobkyně jako řidička osobního motorového vozidla značky VOLVO, reg. značky XXX. Dále je třeba naznat, že žalobní argumentace se nezakládá na rozporování skutkového stavu věci, ale upírá se toliko do roviny procesní. Za sporné proto žalobkyně považuje (ne)vypořádání námítky podjatosti, uskutečněné dokazování, (ne)přítomnost na jednání a (ne)naplnění materiálního znaku přestupku.
13. Na prvním místě žalobkyně namítá nikoliv řádné, a proto nezákonné vypořádání vznesené námítky podjatosti proti oprávněné úřední osobě, což mělo dále zapříčinit nesprávný úřední postup, jenž měl vyústit v nezákonnost, když bylo v řízení pokračováno a činěny další procesní úkony, a to oprávněnou úřední osobou, která měla být podjatá. Ze správního spisu si krajský soud ověřil, že vznesená námitka podjatosti byla řádně vypořádána už správním orgánem I. stupně. V rámci odvolacího řízení proti žalovanému rozhodnutí se touto okolností zabýval i žalovaný jako nadřízený odvolací orgán. Námitka podjatosti byla v přezkumném řízení označena za účelovou a obstrukční, když měla sledovat účel prodloužení či maření správního řízení. Tento závěr žalovaný přijal na základě namítaného blíže nespecifikovaného příbuzenského vztahu oprávněné úřední osoby nejen ke svědkům, ale dokonce k samotnému řidiči vozidla, tj. k samotné žalobkyni. Krajský soud se ztotožňuje s vyjádřeným názorem žalovaného, že námitka podjatosti se jeví účelově. Navíc je třeba poznamenat, že nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob, či vyvolat zákonem předpokládaný postup (rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34). V případě řízení prováděného před správním orgánem I. stupně, namítla-li žalobkyně podjatost oprávněné úřední osoby na základě domnělého příbuzenského vztahu vůči svojí osobě, přičemž tak učinila až v době více jak dva měsíce po obdržení příkazu, proti kterému podala odpor, tak poznámka toho „...právě dozvěděla informace o příbuzenském vztahu oprávněné úřední osoby...“ se skutečně jeví jako silně zavádějící, proto účelová. Navíc námitka podjatosti byla řádně vypořádána, což si soud ověřil ze správního spisu, když je taková skutečnost zřejmá z usnesení ze dne 3. 9. 2024, č. j. OSA/P-642/24-D-23. Podle vyjádření žalovaného byla námitka podjatosti vznesena i vůči odvolacímu orgánu jako správnímu orgánu II. stupně, což jen potvrzuje domněnku o účelovosti námítky podjatosti. Navíc je třeba poznamenat, že zákonnost a řádnost vypořádání námítky podjatosti v prvostupňové fázi řízení je dáno po stránce formální i věcné. Podle přílehlavé judikatury platí, že správní orgán může pokračovat v řízení ihned poté, co bude služebně nadřízenou osobou rozhodnuto o tom, že vznesená námitka podjatosti není důvodná (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011-200).
14. O námitce podjatosti bylo zmíněným usnesením rozhodnuto dne 3. 9. 2024, což je i dnem, kdy toto rozhodnutí bylo vydáno (vypraveno), což je v souladu s ust. § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Toto usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 16. 9. 2024 do rukou oprávněné osoby (do vlastních rukou), což má soud ověřeno z dokladu o doručení (doručenky), na kterém je patrný podpis žalobkyně. *Ex post*

by závadný procesní postup a případná nezákonnost mohla nastat ze situace, když by byla námitka podjatosti vyhodnocena jako důvodná, což se však v dané věci nestalo, proto bylo řízení vedeno oprávněnou úřední osobu nepodjatou, která mohla a musela činit další procesní úkony tak, aby řízení řádně pokračovalo. Nutno konstatovat, že rozhodnutím o námitce podjatosti se případná podjatost nezakládá, ale ani neruší *ex nunc*, neboť stav podjatosti buď existuje nebo neexistuje. Rozhodnutí o námitce podjatosti má pouze deklaratorní charakter s účinky *ex tunc*. Konečně rozhodnutí o tom, že oprávněná úřední osoba není podjata znamená, že podjatou v řízení nikdy nebyla (JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. *Správní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 92-110), což se signifikantně projevilo i v dotčeném správním řízení. V mezích zákona a intencích ustálené judikatury platí, že správní orgán je oprávněn pokračovat v řízení po nepravomocném rozhodnutí o námitce podjatosti, když nese riziko toho, že bude-li námitka podjatosti vyhodnocena jako důvodná, tak jeho další postup bude zatížen nezákonností (rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32).

15. Z dotčené právní úpravy i judikатурní praxe vyplývá, že o námitce podjatosti musí být zpravidla rozhodnuto před vydáním meritorního rozhodnutí. Nicméně vyslyšely případy, ačkoliv správní orgán rozhodl o námitce podjatosti až po vypravení meritorního rozhodnutí, tak nedošlo k podstatnému porušení zákona, zejména dílčích pravidel o řízení před správním orgánem, které by zavdalo nezákonnosti rozhodnutí, když namítaná podjatost byla shledána za nedůvodnou (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018-46). Všechna výše uvedená východiska byla naplněna i v daném případě, byť musí krajský soud přiznat, že určité procesní pochybení správních orgánů bylo možné naznat. S ohledem na to, že vznesená námitka podjatosti byla rozhodnuta dne 3. 9. 2024, když i téhož dne bylo rozhodnutí o námitce podjatosti vypraveno, ale doručeno bylo až dne 16. 9. 2024, přičemž ústní jednání správní orgán uskutečnil dne 4. 9. 2024, tak takový procesní postup se skutečně může jevit v rozporu se zákonem, a to právě s ohledem na namítané porušení zásady legitimního očekávání. Ačkoliv bylo tedy možné určité pochybení správních orgánů naznat, tak podle přesvědčení krajského soudu toto pochybení nedosáhlo takové intenzity, aby způsobilo nezákonnost rozhodnutí ve věci, zejména vůči konkrétním okolnostem případu, přičemž ani sama žalobkyně dostatečně nekonkretizuje možné negativní dopady na svoje práva, když jen abstraktně konstatuje, že byla omezena na svých právech bez dalších asociací. Jelikož námitka podjatosti byla shledána jako nedůvodná, což znamená, že správní řízení od počátku vedla nepodjatá a oprávněná úřední osoba, tak především žalobkyně nikterak nekonkretizuje to, v čem měla být konkrétně krácena na svých právech. Krajský soud má naopak za to, že žalobkyně nebyla nikterak krácena na svých právech, a to i s ohledem na to, že měla zachovány další možnosti procesní obrany. Žalobkyně nejspíše opomenula, že ani námitka podjatosti se neposuzuje jen po formální stránce, ale rozhodující je i stránka materiální (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50), která říká, že je třeba vyčkat rozhodnutí o námitce podjatosti před dalším procesním postupem, protože jinak se může jednat o vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, pokud by byla shledána za důvodnou. Právě ve smyslu zásady legitimního očekávání se tak žalobkyně nemohla a neměla domnívat, že subjektivně vystavěná procesní obrana opírající se o formální stránku institutu námítky podjatosti, při upozadění její materiální podstaty, jí zajistí procesní postavení, kterého se posléze bude dovolávat v zájmu ochrany svých práv.

16. Za další žalobní bod stojí uvedeno, že došlo k nezákonnosti v procesu dokazování, když správní orgán I. stupně neprovedl výslech zasahujících policistů. K tomu žalobkyně odkázala na vybranou a obecnou judikaturu NSS. Proces dokazování je ovládán obecnými i zvláštními zásadami, mj. zásadou volného hodnocení důkazů, jenž klade požadavek toho, aby byly důkazy hodnoceny samostatně, ale i ve vzájemných souvislostech. Žalobkyni nelze přisvědčit v tom, že by neuskutečnění výslechu zasahujících policistů představovalo bez dalšího vadu procesu dokazování či důvod nezákonnosti rozhodnutí, obzvláště toliko zásadní. Výslech zasahujících policistů je nezbytný za předpokladu toho, že by se jejich výpověď měla stát jediným a klíčovým důkazem o daném přestupku (rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Není pravdou, jak se snaží žalobkyně předestřít, že by správní orgán rozhodující o přestupku musel za všech okolností a ve všech případech přistoupit k výslechu zasahujících policistů jako dalšímu důkazu. Výslech zasahujících policistů by připadal v úvahu za splnění několika předpokladů, a to jednak na návrh účastníka řízení, ale i bez návrhu, pokud by ovšem takového výslechu bylo zapotřebí k odstranění vyvstalých rozporů či pochybností o skutkovém stavu věci. Žalobkyně však před správním orgánem I. stupně nevznesla požadavek toho, aby došlo k výslechu zasahujících policistů, byť k tomu měla nejednu příležitost a dostatečný časový prostor. Správní orgán nemusel vyslechnout zasahující policisty, když neměl pochybnosti o skutkovém stavu věci, přičemž přesně takový závěr vyplývá i ze správního spisu a krajský soud je o něm přesvědčen. Jak totiž uvádí i soudní judikatura, tak výslech zasahujících policistů se jeví relevantní jen, pokud existuje souvislost s předmětem řízení, ale především by měl přidanou vypovídající hodnotu a nebyl proto a zcela nadbytečný (*in opositum* bod 43 rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2025, č. j. 2 As 229/2024-21).
17. V další bodě žalobkyně namítá pochybení správního orgánu, když nebyla přítomna na jednání správního orgánu I. stupně. *In concreto* žalobkyně tvrdí, že jí bylo odepřeno právo na spravedlivý proces a právo být slyšena a přítomna u jednání. Dokonce se měl správní orgán I. stupně dopustit ignorování „*přání*“ žalobkyně, která měla v úmyslu dostavit se k jednání správního orgánu, ale teprve ve chvíli, kdy řízení povede nepodjatá úřední osoba. Je pravdou, že tuto skutečnost žalobkyně vzpomenula v námitce podjatosti proti oprávněné úřední osobě, která byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 2. 9. 2024 (list správního spisu č. 21). Krajský soud opakuje, že o vznesené námitce podjatosti proti oprávněné úřední osobě bylo vyřízení usnesením ze dne 3. 9. 2024, č. j. OSA/P-642/24-D-23, které bylo téhož dne vypraveno a doručeno dne 16. 9. 2024 do vlastních rukou žalobkyně. Krajský soud se odkazuje na výše vyslovené závěry a východiska, když by takový postup bylo možné spatřovat jako závadný, ale bez zásadní intenzity, čímž nedošlo k zásahu do práv žalobkyně. Navíc je třeba vzpomenout, že žalobkyni byla následně dána možnost a časový prostor k tomu, aby nahlédla do spisu a vyjádřila se před rozhodnutím ve věci, když jí bylo vyrozumění a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí doručeno dne 14. 10. 2024, opět do vlastních rukou. Nelze ani přehlédnout, že meritorní rozhodnutí ve věci bylo vydáno dne 9. 1. 2025, *ergo* s dostatečným časovým odstupem, ve kterém měla žalobkyně dostatek možných příležitostí k tomu, aby nahlédla do spisu a vznesla vůči správnímu orgánu svoje výhrady či požadavky. Je nepochybné, že bylo právem žalobkyně zaujmout v takovém okamžiku spíše pasivní formu obrany, přičemž však nemohla legitimně očekávat, že bude tato její procesní strategie orientující se na formální rovinu námitky podjatosti, při upozadění její materiální podstaty, nezbytně nutně přijata v její prospěch, když by nebyly naplněny jiné a další zákonné předpoklady.

18. Za poslední žalobní bod je sporováno naplnění materiálního znaku přestupku, tj. společenská škodlivost spáchaného protiprávního jednání, které se podle žalobkyně správní orgány věnovaly nedostatečně. Posouzení materiálního znaku přestupku se v dané věci věnoval jak žalovaný, tak i správní orgán I. stupně. Nejen, že naplnění formálních znaků přestupku předznamenává i naplnění znaku materiálního, přičemž u některých dopravních přestupků dokonce znamená naplnění tohoto znaku bez dalšího (přestupek provozovatele vozidla), ale v konkrétním případě je materiální stránka přestupku, tj. jeho společenská škodlivost, natolik flagrantní, že by se s ní ani strana žalované nemusela tak dopodrobna zabývat, i tak však učinila. Krajský soud má po prostudování spisové dokumentace za verifikované závěry žalovaného, ale i správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně provedl vyhodnocení ve spise založených videozáznamů na datových nosičích. Krajský soud má po prostudování celého spisu, i včetně poznamenaných videozáznamů, za ověřené, že společenská škodlivost protiprávního jednání žalobkyně byla sama o sobě naplněna, ale i se jí strana žalované řádně zabývala v rámci odůvodnění svých rozhodnutí a závěrů. Všechny shromážděné důkazy tak, jak jsou obsaženy ve spisovém materiálu, který byl podroben soudnímu přezkumu, lze považovat za dostatečné k prokázání spáchaní daného přestupku. Krajský soud tak u této námitky žádné procesní pochybení neshledal. V otázce posuzování (ne)naplnění materiální stránky (znaku) přestupku je možné a žádoucí odkázat na velmi obsáhlou množinu judikátů správních soudů, jako např. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; nebo rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45; ale i třeba rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 1 As 199/2023-20.
19. Z důvodu toho, že žaloba nebyla důvodná, tak musel krajský soud postupovat tak, jak stojí uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. žalobu zamítnout pro její nedůvodnost (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a nevzniklo jí tak právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly, tj. náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. prosince 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce